

Til *miljøministeren* (23/1 87) af:

Margrete Auken (SF):

»Hvordan vil Danmark konkret bidrage til en ECE-protokol – en juridisk bindende beslutning på europæisk niveau – om reduktion af emissionen af kvælstofoxider fra stationære og mobile kilder ved mødet i Genèvekonventionens arbejdsgruppe den 3.–6. februar 1987?«

Begrundelse

Ifølge en rapport vedhæftet miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 88, 90 og 91, stillet af miljø- og planlægningsudvalget, vil den danske udsendelse af kvælstofoxider stige fra 231.000 tons i 1980 til 325.000 tons i 1995.

Internationale eksperter ved Nordisk Råds internationale konference om luftforurening, Stockholm 8.–10. september 1986, var enige om, at udsendelsen af kvælstofoxider skal reduceres med 75 pct., hvis miljøets »smertegrænse« ikke skal overskrides.

Alene transportsektorens emission – hvor den største kilde er bilerne – vil stige fra 85.000 tons i 1980 til 113.000 tons i 1995, mens kraftværkernes bidrag vil stige fra 121.000 tons til 156.000 tons i samme periode.

Genèvekonventionens arbejdsgruppe skal mødes den 3.–6. februar 1987 for at udarbejde en konkret protokol om reduktion i emissionerne. Forud for nedskrivningen af den tilsvarende protokol om reduktioner i emissionen af svovldioxid var der tale om et fællesnordisk udspil om reduktion på 30 pct. Den fællesnordiske holdning til svovlforureningen og det konkrete udspil er en væsentlig baggrund for, at 21 lande i Europa har underskrevet protokollen, der er juridisk bindende. Det kan forventes, at der vil være store problemer med en kvælstofoxidprotokol, da de nordiske lande ikke er kommet med et fælles udspil om procentvis reduktion, og da emissionen stiger.

Et problem for Danmark er, at vi er bundet af et EF-direktiv om bilernes udstødning, i hvert fald indtil videre. Et andet er, at regeringen tilsyneladende har lagt strategien an sådan, at der prioriteres inden for EF, således at en konsensusbeslutning om 40 pct.s reduktion kan vedtages her.

Ovennævnte tal illustrerer, at dette ikke er tilstrækkeligt, og der må i stedet satses på en repetition af den fællesnordiske strategi vedrørende svovlforureningen i Genèvekonventionen, der omfatter hele Europa.

Svar (9/2 87):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»I de første 3 møder i NOx-arbejdsgruppen, der blev nedsat af eksekutivorganet for Genèvekonventionen ved mødet i Helsingfors i juli 1985, forsøgte de vestlige lande forgæves at få konstruktive drøftelser i gang om udformningen af en international aftale om reduktion af emissionerne af kvælstofoxider eller disses grænseoverskridende strømme. Østlandene modsatte sig en sådan drøftelse, idet de hævdede, at det mandat, der var meddelt gruppen, ikke dækkede sådanne drøftelser.

En gruppe af vestlige lande – de såkaldte »like-minded countries« – drøftede dels under de seneste møder i arbejdsgruppen, dels under den 4. samling i eksekutivorganet elementer, der kunne indgå i de mere konkretiserede drøftelser om udformning af en international aftale, der nu skal finde sted, efter at eksekutivorganet under den 4. samling fik vedtaget et udvidet mandat.

På grundlag af drøftelserne i »like-minded countries«, der omfatter Østrig, Canada, Danmark, Vesttyskland, Finland, Frankrig, Holland, Norge, Schweiz, Sverige og USA, har Sverige – efter aftale – formelt forelagt et arbejdsdokument for det 4. møde i NOx-arbejdsgruppen indeholdende overordnede alternative muligheder for formen for en aftale.

Oplægget vil blive gjort til genstand for en mere substantiel drøftelse i den pågældende landegruppe i forbindelse med NOx-arbejdsgruppens 4. møde. Egentlige kvantificeringer kan dog først forventes drøftet, når en række supplerende tekniske rapporter foreligger ved de næste møder i arbejdsgruppen.«

Spm. nr. S 555

Til *miljøministeren* (26/1 87) af:

Leif Hermann (SF):